(గత సంచిక తరువాయి)

13

"చెప్పుకోలేను. ఎలా తెలుస్తుంది?" అని తల విదిలించాడు ధీరేంద్ర. అతని ముఖంలో రంగులు మారుతున్న కన్ఫ్యూషన్ చూస్తూ తెగముచ్చట పడింది అనన్య.

నిజాన్ని మించిన జోక్ ఉండదు. నమ్మలేని నిజాన్ని మించిన సందిగ్ధం ఉండదు.

"ఐనా ఊటీలో ఒక అందమైన అమ్మాయి ఒంటరిగా ఉంటూ లవర్ కోసం వెతకడం ఏమిటి?" అన్నాడు ధీరేంద్ర తనలో తాను గొణుక్కుంటున్నట్టు. "బట్ వైనాట్?" అని మళ్ళా తనకు తనే సమాధానం చెప్పుకున్నాడు. "బట్. వాట్ సార్ట్ ఆఫ్ లవర్?" అని ప్రశ్న వేసుకున్నాడు.

అనన్య వైపు మార్చి మార్చి చూశాడు. కొలిచినట్టు తరచినట్టు గుచ్చినట్టు కెలికినట్టు చూసి చూసి తలతిప్పాడు. కళ్ళలోకి మళ్ళీ గుచ్చి గుచ్చి చూశాడు.

ఆ చూపుకి అనన్య మనస్సులో సముద్రం గడ్డకట్టినట్లయింది. ఆ చూపు కాలాన్నే ఆపేస్తుందనిపించింది. హిమాలయాలను కరిగించి పాతాళందాకా వెళ్ళి రహస్య రత్నాల్ని పెకలించుకురాగల చూపు అది.

టెర్రర్ అనిపించింది అనన్యకు. అతని చూపుని తట్టుకోవడం కష్టమై చూపు వాల్చింది. కళ్ళు తిప్పుకుంది. ధైర్యాన్ని కూడదీసుకుంది.

"వాట్? నన్ను స్టడీ చేస్తున్నావా?" అంది సవాలుగా.

"ఎస్! యూ ఆర్ వెరీ వెరీ స్ట్రాంగ్! నీ చుట్టూ ఎన్నెన్ని రహస్య వలయాలు ఉన్నాయో అంతుపట్టడం లేదు."

"యూ ఆర్ ఆల్సో స్ట్రాంగ్! ఆరితేరినవాడివి కదా! నా మాటని అంత తేలిగ్గా నమ్మవు. కానీ నమ్మకుండా ఉండలేవు" చాలా ధీమాగా నవ్వింది అనన్య.

నిజం చెపితే భయం ఉండదు. వేరే ఆలోచన ఉండదు. కత్తిమీద నడిచినా నిప్పుల్లో దూకినా కాళ్ళు తెగవు కాలవు.

నిజానికి అంత శక్తి ఉంది నిజానికి.

"నువ్వు నమ్మినా నమ్మకున్నా ఇది నిజం మిస్టర్ ధీరేంద్రా!" అంది అనన్య ప్రమాణం చేసి సాక్ష్యం చెపుతున్నంత నిర్మలంగా.

"అయాం ఎ లోన్లీ బర్డ్! జీవితంలో చాలా చాలా ఒంటరిదాన్ని. నాకు నచ్చిన మనిషికోసం అసలు సిసలైన మగవాడి కోసం వెతుకుతున్నాను."

"రియల్లీ? అటువంటి మనిషి దొరకడం అంత కష్టమా?"

"అసాధ్యమే అనిపిస్తుంది. అయినా ఆశ చావదు. ఈ విశాల ప్రపంచంలో ఎక్కడో ఒకచోట నాలాగా ఆలోచించి నాలాగా తపించే వ్యక్తి ఉండకపోడు. అతను నాకు తారసపడాలి. అంతే!"

"గ్రేట్ హోప్!"

నవలలో సినిమాలో డైలాగుల్లాగే అనిపించాయి. అయినా మాటలు దొర్లుతూనే ఉన్నాయి.

తమాషా అనుకుంటున్నాడా అతను? అనుకుంటే మరీ తమాషాగానే ఉంటుంది. తమాషా కాకపోవడమే తమాషా.

"లవర్ కోసం ఊటీలో ఎలా వెతకాలనుకున్నావ్ మరి?"

స్పష్టంగా వెటకారమే.

ఆమెది వెటకారమని అతని అభిప్రాయం కూడా.

"వెతకడం అంటే వెయిట్ చేస్తూ చూస్తూ ఉండడం."

"ఆఁహాఁ"

"లవ్ ఈజ్ సంథింగ్ దట్ హాప్పెన్స్!"

"కరెక్ట్!"

"పనిగట్టుకుని వెతికినంత మాత్రాన ప్రేమ దొరకదు. కానీ మైండ్ అండ్ హార్ట్ అండ్ సోల్ ఓపెన్‌గా ఉండాలి లెటిట్ హేప్పెన్ అనుకోవాలి. అప్పుడు ఏమో ఎలాగైనా జరగొచ్చు. ఏ గార్డెన్ లోనో రెస్టారెంట్‌లోనో, పిక్నిక్ స్పాట్ లోనో సమ్ డ్రీమీ థింగ్ మే హాప్పెన్!"

"గ్రేట్ హోప్! అండ్ ఊటీ ఈజ్ ఎ గ్రేట్ సెట్టింగ్!" అంటూ ఆమెకు కాస్త దగ్గరగా వచ్చి నవ్వకుండా సీరియస్‌గా అడిగాడు "సో యూ ఆర్ ఓపెన్? ప్రేమకోసం ఎదురుచూస్తున్నావు రైట్?"

అనుకోకుండా తలదించుకుంది అనన్య. ఇప్పుడు డైలాగ్ లేదు. అబద్ధం లేదు. అంతా నిజమే ఉంది. కళ్ళు మూసి తల ఊపింది. తనలో తను "అవును" అని ప్రమాణం చేసి చెప్పుకుంటున్నట్టు.

గబుక్కున అప్పుడు ఆమె మనస్సులో పూలవానకురిసి చిన్న జల్లు కురిసింది.

"మే అయ్ ట్రయ్?" అన్నాడు ధీరేంద్ర మెల్లగా.

"వాట్?"

"నీ లవర్‌గా నేను పనికొస్తానా?"

"ఇదేమిటి? ట్రిక్కా? ట్విస్టా?"

"ట్రిక్కూ లేదు ట్విస్టూ లేదు నిజంగానే నేను పనికొస్తానా అని? కానీ లవ్ అంటే తెలీదు నాకు"

"ఎలా తెలుస్తుంది?" అని పేలవంగా నవ్వింది అనన్య. "మరి ఎట్లా ట్రయ్ చేస్తావ్? అయ్ డోంట్ థింక్ అయ్ విల్ లైక్ యూ"

"లెట్ మీ ట్రయ్"

"మరిప్పుడు అసలు కథ ఏమైంది? హైదరాబాద్ ఇన్విస్టిగేషన్ స్కాండల్ అంతా ఏం కావాలిప్పుడు?"

"ఆల్ దట్ కెన్ వెయిట్! నాకన్నా నీకన్నా ఏదీ ఎక్కువ కాదు!"

నిజంగా అన్నాడా? అన్నట్టు భ్రమ కల్పించాడా? నాటకంలో డైలాగ్‌లా చెప్పాడా?

"మిస్టర్ ధీరేంద్రా! అయ్ షుడ్ వార్న్‌యూ! ప్రేమా దోమా అంటూ ఉచ్చులో పడొద్దు. అదో నిప్పు సుడిగుండం జన్మకి కోలుకోలేవు."

"లెట్ మీ ట్రయ్"

అతను పట్టువదలని విక్రమార్కుడా? "మరి నిప్పు సుడిగుండం అయితే ఒక లవర్ కావాలని నువ్వెందుకు ఎదురు చూస్తున్నట్టు?"

"ప్రేమ కొందరికే తెలుసు. నీలాంటి వాళ్ళకి ఎన్ని జన్మలెత్తినా తెలీదు"

"అందుకే లెట్ మీ ట్రయ్!"

"నా పర్మిషన్ ఎందుకూ? నీ ధైర్యం నీ ఓపిక నీ కాన్ఫిడెన్స్!" నాటకీయంగా చెయ్యిముందుకు సాచాడు. అనుకోకుండా అనన్య ఆ చేతిలో చెయ్యివేసింది.

"ఫ్రెండ్స్?"

"ఫ్రెండ్స్!"

తరువాత అంతా రకరకాలుగా జరిగింది.

వాళ్ళిద్దరూ చేతిలో చెయ్యివేసుకున్నప్పుడు మాత్రం గుమ్మం దగ్గర్నుంచి మార్చి మార్చి చూస్తున్న జంబోకి ఏమీ అర్థం కాలేదు. తోక ఆడించింది. ఆడింది. తలవాల్చి తిప్పి చూసింది.

గొప్ప కన్ఫ్యూషన్‌లో పడింది.

●●●

"లెటజ్ గో ఔట్" అని ధీరేంద్ర అనగానే అనన్య మనస్సు ఉత్సాహంతో గంతులేసింది. ఇరవైనాలుగు గంటలా? రోజులా? సంవత్సరాలా? కిడ్నాప్ అయినప్పటినుంచి క్షణ క్షణం ఓ నరకంలాగా గడిచింది. అసలు ఈ బంధిఖానా నుంచి విముక్తి ఉంటుందా అనిపించింది.

మొదట రేప్ భయం. తర్వాత.. నువ్వు చిత్రవి. చట్టానికి లొంగిపో అని వేధింపులు.

ఎలాగో సమస్యని వదిలించుకోవాలంటే అడుగడుగునా అనుమానాలు. చివరికి చిక్కు పరిస్థితిని పక్కన పెట్టి మనస్సుకు రెక్కలు తెప్పించిన లవ్‌టాక్!

"కమాన్ లెట్స్‌గో!" అని స్కార్పియోను స్టార్ట్ చేస్తున్న ధీరేంద్రను చూస్తున్న కొద్దీ ఇదేదో కొత్త స్వప్నం ఇప్పుడే మొదలవుతోందన్న వింత అనుభూతి కలిగింది అనన్యకు.

అనుకోనిది జరుగుతోందా? లేక సరిగ్గా అనుకున్నట్టే జరుగుతోందా? తను ఊటీలో ఉండిపోయింది ఎందుకు? ఇందుకేనా?

దారి మలుపులో ఆర్ట్‌గ్యాలరీలో రెస్టారెంట్‌లో ఎక్కడో ఎదురై ఎక్కడో చూసినట్టుందే అనిపించాల్సిన ప్రియాతి ప్రియుడు సడెన్‌గా వచ్చి కిడ్నాప్ చేసుకొచ్చి ఇక్కడ బంగ్లాలో పెట్టుకున్నాడా?

ప్రేమ ఎలా అయినా రావచ్చు. ఎటునుంచి అయినా మొదలు కావచ్చు. ఒక్కోసారి ద్వేషం నుంచి అనుమానం నుంచి అయినా పుట్టుకు రావచ్చు.

పచ్చిగాలి దూసుకొస్తుండగా స్కార్పియో మెలికలు తిరుగుతూ దిగుతోంది. ఎప్పుడు ఎక్కిందో జంబోకూడా కారు వెనకసీట్లో ఉంది. ఇద్దరి వైపూ మార్చిమార్చి చూస్తోంది.

దానికి మనిషి భాష రాదుగాని మనిషి మనసు తెలిసే ఉంటుంది. ఇద్దరు శత్రువుల మధ్య కొత్తగా పుడుతున్న స్నేహాన్ని అది ఎలా అర్థం చేసుకుంటోంది?

బంగ్లా ఉన్న గుట్ట దిగి మట్టిరోడ్డు మీద ఊగుతూ వెళ్ళి కాలవ దాటింది స్కార్పియో. మట్టి రోడ్డు మీద దాదాపు కిలోమీటర్ వెళ్ళి కుడివైపు తిరుగుతూ తారు రోడ్డెక్కింది.

"కరెక్ట్" అనుకుంది అనన్య. ఇదివరకు కిడ్నాప్ అయి వచ్చేప్పుడు మనసులో నోట్ చేసుకున్న రూట్ మ్యాప్ గుర్తుచేసుకుంది. తర్వాత ఓల్డ్ బ్రిడ్జి! తరవాత జింకల పార్క్! వాటర్ ట్యాంక్! దాటగానే పెద్ద గాల్ఫ్ ఎస్టేట్జ్

"ఈ ఎస్టేటులో ఎవరుంటారు?" అంది అనన్య యధాలాపంగా.

"ఫిడ్జరాల్ట్ ఉండడు" అని ఈజీగా నవ్వాడు ధీరేంద్ర. "ఊరికే తలపగలగొట్టుకోకు. రూట్ అంతా నీకు తెలిసినా నువ్వు ఎవరికైనా మెసేజ్ పంపే అవకాశం ఉండదు. ఎట్టిపరిస్థితిలో ఉండదు. అయ్ విల్ సిట్ ఇట్. నీ అంతట నువ్వు పారిపోతే జంబో విల్ టేక్ కేర్"

"చూడు మిస్టర్ ధీరేంద్రా ఉయ్ ఆర్ ఫ్రెండ్స్ నౌ అనుమానాలు ఉండకూడదు."

"ఉన్నా అవి నా కంట్రోల్ లోనే ఉన్నాయని చెపుతున్నాను."

దూసుకుపోతున్న స్కార్పియోలోంచి ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని ఆస్వాదిస్తూ ఉండిపోయింది అనన్య. ఎక్కడికో తెలియనట్టు 'ఎయిడ్‌లెస్'గా డ్రైవ్ చేస్తూ పోయాడు ధీరేంద్ర.

పైన మబ్బులు పొర్లుతున్నాయి. చుట్టూ ప్రకృతి కదులుతోంది. ఎటుపోతే అటు పోనీ అనిపించింది అనన్యకు.

లోయలోకి వాలుగా దిగుతుండగా రోడ్డుమీద జనసంచారం కనిపించింది. కాస్త దూరం వెళ్ళగానే డప్పుల మోత, ఏదో ఉత్సవం. సందడి.

అక్కడేదో చిన్న ఊరు. కళపెళగా ఉంది.

చిన్న గుడిముందు కోలాహలం.

"వావ్! ఫెంటాస్టిక్! నేవెళ్ళి గుళ్ళో దర్శనం చేసుకురానా?" అంది అనన్య ఉత్సాహంగా.

"వెళ్ళు, నీ ఇష్టం! ఓకే!" అంటూ వారగా ఆపాడు ధీరేంద్ర.

దిగి వెళుతూ చూసింది అనన్య. ధీరేంద్ర కారు దిగి సిగిరెట్టు వెలిగించుకున్నాడు. జంబో తనవైపే మిర్రి మిర్రి చూస్తోంది.

ఇక్కణ్ణించి తను పారిపోవడానికి ట్రై చేస్తే ఎలా ఉంటుంది? ఆ పల్లె జనం మధ్యకి వెళ్ళిపోయి కిడ్నాప్ నుంచి తనని కాపాడమని ప్రాధేయపడితే ఫలితం ఉంటుందా?

తను అటువంటి ప్రయత్నం చెయ్యవచ్చునని ధీరేంద్రకు అనుమానం లేదా?

ధీరూ ధీమా ఏమిటి?

ఇక్కణ్ణించి తను పారిపోయే ప్రయత్నం చేస్తే వెంటనే ఏం చెయ్యాలో అతనికి తెలిసే ఉంటుంది. పరిస్థితి చూస్తే కాసేపు అతను ఊరుకున్నా జంబో ఊరుకునేలా లేదు.

మొత్తానికి పెద్ద సీన్ అవుతుంది. తర్వాత పరిస్థితి ఏమిటో ఏమాత్రం ఊహించడం కుదరదు.

గుళ్ళోకి వెళుతున్న అనన్య వైపు జనం వింతగా చూశారు. ఆటోమేటిక్‌గా దారి వదిలారు. చిన్నగుడి. క్యూలేదు. టిక్కెట్లు లేవు.

ద్వారంలోనే కనిపించింది అమ్మవారు. ఎర్రటి పట్టుచీర. నల్లటి రాతివిగ్రహానికి కళపెళగా పసుపు కుంకుమలు. పూలదండలు.

మొదట భీతి కలిగించినా తర్వాత అమ్మవారే అభయదేవత అనిపించింది.

దైవభక్తి మీద అనన్యకు నమ్మకం ఒకప్పుడు ఉంటుంది ఒకప్పుడు ఉండదు.

ఆపద వచ్చినప్పుడు ఆశతో విశ్వాసంతో అతీత శక్తిమీద భక్తికలగడం సహజం. బలహీనత అనిపించినా అదే అప్పుడు బలం.

అమ్మవారికి అసంకల్పితంగానే నమస్కారాలు చేస్తూ ప్రార్థించుకుంది అనన్య.

"తల్లీ ఇది ఎటువంటి ఆపదో తెలీదు. ఎటుపోయి ఎటు బైటపడతానో తెలీదు. కానీ అపరిచిత వ్యక్తి ఇప్పుడు సుపరిచితుడవుతున్నాడు. ఇతనితో లైఫ్‌లో కొత్త అధ్యాయం మొదలవుతుందేమో! మనస్సు నలిగిపోకుండా పశ్చాత్తాపం దహించి వెయ్యకుండా చూడు"

అది మొక్కు కాదు. తెలియని ఆశమీద ఎందుకో నమ్మకం.

స్కార్పియోలోంచి కుతూహలంగా చూస్తూ నవ్వాడు ధీరేంద్ర.

అనన్యకు ఎదురెళ్ళి రిసీవ్ చేసుకుని ఆమె కారు ఎక్కాక తనూ జంప్ చేసి కూచుంది జంబో.

"ఏం చెప్పింది అమ్మవారు?" అన్నాడు ధీరేంద్ర ఈజీగా డ్రైవ్ చేస్తూ "లేక ఈ భక్తి అంతా యాక్టింగేనా?"

అతనివైపు చివుక్కున చూసింది అనన్య. శత్రువులు మిత్రులవుతుంటే అనుమానాలు ఉండకూడదు. అవమానించడం ధర్మమే కాదు.

"ధీరేంద్రా! యూ షుడ్ నో వన్ థింగ్!"

"వాట్?"

"అయాం ఆల్సో హ్యూమన్ బీయింగ్"

ఆమెని నొప్పించినందుకు మొట్టమొదటిసారిగా బాధ కనబరిచాడు ధీరేంద్ర "సారీ వెరీ సారీ రియల్లీ"

ఆ మాటతో ఊరట కలిగింది.

"ఈ అడవులూ కొండలూ సరే ఇక్కడెక్కడా చిన్న కాఫీ షాప్ ఉండదా?"

"నాకూ తెలీదు చూద్దాం"

అప్పుడేదో సర్దుకుంది. ఇద్దరిమధ్యా ఇక ఈజీ అనిపించింది.

జంబో ధీరేంద్ర వైపు ఆర్తిగా చూస్తోంది.

దానిక్కూడా ఏదో అర్థమౌతోంది.

●●●

హోటల్ లేదు. చిన్న బడ్డీ దగ్గర కాఫీ తాగారు. దగ్గర్లో రైతులు రోడ్డు మీదకి తెచ్చి అమ్ముకుంటున్న క్యారెట్‌లు, క్యాబేజీలు, పసుపచ్చటి అరటిపళ్ళు కొన్నారు.

పొద్దు దిగిపోతోంది. పచ్చటి ప్రకృతి మీద సన్నటి మంచుతెర వాలుతోంది. చలి పెరుగుతోంది. ఈదురుగాలి విసిరికొడుతోంది.

దారి మలుపులో కారు ఆపి రెండు లోయల మధ్య కొండలు గుట్టలు పరుచుకున్న నీలి దృశ్యాన్ని తనివితీరా చూశాడు ధీరేంద్ర.

"సో హి లైక్స్ నేచర్!" అనుకుంది అనన్య. ఇతనో దుర్మార్గుడు అరాచకవాది రౌడీ ఎలిమెంట్ అంటే ఎలా నమ్మడం?

"ఆ లోయలో అదిగో ఆ కనిపించే గుట్టమీద చిన్న పెంకుటిల్లు వేసుకుని జీవితాంతం అక్కడే ఉండిపోతే ఎలా ఉంటుంది?" అన్నాడు ధీరేంద్ర.

నమ్మలేకపోయింది అనన్య. ఈ మొండి మనిషి మనస్సులో అంత రొమాంటిక్ అంత ఈస్తటిక్ అంత ఫిలసాఫికల్ ఐడియా ఉందా? లేక కేవలం తనని ఇంప్రెస్ చెయ్యడానికి చెబుతున్నాడా?

అని కూడా అనిపించింది.

"హెన్రీ డేవిడ్ థార్? వాల్డెన్ పాండ్ దగ్గర ఉన్నట్టు" అంది అనన్య.

ఇద్దరి చూపులు మెలిపడ్డాయి. వాల్డెన్ తనెందుకు చదివి ఉంటాడూ? అనుకుంది అనన్య.

తమాషాగా నవ్వాడు ధీరేంద్ర.

"హెన్రీ డేవిడ్ థార్ మహాశయునికి ధన్యవాదములు" అన్నాడు నాటకీయంగా.

"మేధావిగా ఆరితేరిన ఒక ఇంగ్లీషువాడు. జనజీవితంలో విసుగెత్తి నాగరికతకి దూరంగా ఏడాదో రెండేళ్ళో గడిపి అక్కడ ఒంటరి జీవితం తాలూకు అనుభవాన్ని ఒక్క పుస్తకంగా రాస్తే కొన్ని అచ్చుకొట్టి ప్రపంచమంతా చదివారు. చదువుతున్నారు. వాల్డెన్! గ్రేట్ బుక్! ఓకే కాని"

"కాని??"

"వేలాది సంవత్సరాలక్రితం ఇండియాలో యోగులు ఋషులు కారడవుల్లోకి వెళ్ళి దశాబ్దాల తరబడి ఘోరతపస్సులు చేసారు. కందమూలాలు ఆకులు అలమలు తిన్నారు. లెక్కలేనంత మంది ఆ తపస్సు జీవితంలోనే తరించారు. చాలామంది అడ్రెస్ లేకుండా అంతరించారు. వేదాలకు శాస్త్రాలకు భాష్యాలు రాశారు. మనోనిగ్రహంతో మహత్కార్యాలు చేశారు. వాళ్ళ గురించి చెప్పుకోవడానికి మనకు నోరు రాదు భాషలేదు. ఎందుకంటే వాళ్ళు పుస్తకాలు రాసి పబ్లిసిటీ చేసుకోలేదు. రైట్?"

కలా నిజమా అన్నట్టు కళ్ళనీ చెవుల్నీ నమ్మలేనట్టు అలా ఉండిపోయింది అనన్య. గిట్టనివాళ్ళమీద యాసిడ్ దాడి చేస్తాడంటారే ఆ నరేంద్ర ఇతనేనా? ఋషులు యోగులు తపస్సుల గురించి ఇతను మాట్లాడ్డమేమిటి?

అనన్య అపనమ్మకాల ప్రపంచం తలకిందులై తిరుగుతోంది.

"వావ్! సో యూ నో థింగ్స్ బెటర్!"

గబుక్కున నవ్వేశాడు. "సారీ సారీ నాకేం తెలీదు."

ఆ తర్వాత కారు కదులుతుంటే మబ్బుల్లో వెళుతున్నట్టు అనిపించింది అనన్యకు. జంబో బ్లాంక్‌గా చూసింది. దానికి ఏమనిపించిందో మరి.

●●●

అనన్యకు ఇప్పుడు ఆ బంగ్లా ఓ అద్భుతం అనిపించింది. బందిఖానా కాదు. బంగారు కల అనిపించింది.

రాగానే అతను కిచెన్‌లోకి వెళుతూ "అయ్ విల్ కుక్ డిన్నర్. యూ రిలాక్స్" అన్నాడు.

"నాకైతే ఏమీ వద్దు. బహుశా ఆకలి ఉండదు."

"నే చేసేది చేస్తా తినడం సంగతి తర్వాత జంబోకు కూడా ఏదైనా వండాలి"

చూసుకుంటాను అనే ఈ మనిషి ఎన్ని చూసుకుంటాడు? ఊటీలో ఇతనితోబాటు ఓ రౌడీ గ్యాంగ్ ఉండాలి అనుకుంది మొదట. వాళ్ళు ఏమయ్యారు ఎటుపోయారు? ఫోన్ల మీద ఏం నడుస్తోంది? ఆలోచించే ఓపిక లేక నెమ్మదిగా మేడమెట్లెక్కింది అనన్య.

బెడ్‌పై వెల్లకిలా వాలి కళ్ళుమూసుకుంది.

తను తనుకాదు. అతను అతను కాదు అనిపిస్తోంది.

ఉన్నట్టుండి ఇదంతా అతను చేస్తున్న ఇంకో ట్రిక్కేమోనని భయమేసింది. హెన్రీ డేవిడ్ థార్‌నీ భారతీయ మహర్షుల్ని అర్థం చేసుకున్న ఈ మనిషి రేపిస్టులా కిడ్నాపర్‌లా గూండాలా ఎన్ని అవతారాలెత్తాడు? ఆపదనుంచి అన్నయ్యను రక్షించుకోవడానికి ఎన్నెన్ని సాహసాలు చేస్తున్నాడు.

హఠాత్తుగా ప్రేమపర్వం మొదలైతే దాంట్లో లవర్ పాత్రకూడా పోషిస్తున్నాడు. వీటన్నిటి వెనకా అంతరాంతరాల్లో ఈ మనిషి నిజస్వరూపం ఏమిటి?

ఇదివరకు భయంతో ఉంది. ఇప్పుడు నమ్మకంతో ఉంది. ఇతనితో ఇంకోరాత్రి బంగ్లాలో ఏకాంతంగా ఉండాలి.

భయాన కాదని నయాన లొంగతీసుకునే మార్గమా ఇది?

పులి ఎన్నివేషాలు అయినా వేస్తుంది. గోముఖ వ్యాఘ్రం అంటారు. ఈ పులి గోవు వేషం వేస్తోందా?

నమ్మితే ఇంకేమౌతుంది?

ఎదురుచూస్తోంది అనన్య. గుమ్మంలో చప్పుడైంది. తలతిప్పి చూసింది.

నవ్వుతూ నిలుచున్న ధీరేంద్ర చేతుల్లో రెండు గాజుగ్లాసుల్లో ఎర్రటి ద్రవం వింతగా సుతిమెత్తగా మెరుస్తోంది.

తాగాలా? తనూ తాగాలా? అతని ఉద్దేశం ఏమిటి?

బ్లాంక్ గా చూస్తోంది అనన్య. అతను నెమ్మదిగా ముందుకొచ్చి గ్లాస్ అందించేసరికి ఆటోమేటిక్‌గా అందుకుంది.

అంతా కలలాగే ఉంది.

కలలో ఏమైతేనేం?

●●●

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Click here to share your comments on this serial